

Motion till riksdagen 2018/19:2656

av **Saila Quicklund (M)**

En fristående antidopningsenhet

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att skapa en fristående antidopningsenhet och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Under de senaste decennierna har användandet av illegala hormonpreparat bland företrädesvis unga män som tränar styrketräning och kampsport ökat. Idag intas preparat som utövarna inte har kännedom om att de kan innehålla otillåtna substanser. Runt 15 procent av alla kosttillskott som säljs på nätet innehåller steroider. Samtidigt är antalet svenska elitidrottare som fälls för fusk genom dopning mycket få. Dopningen har alltså flyttat från elitidrotten ut i samhället i övrigt, och därför är dopningsfrågan nu även en samhällsfråga och ett samhällsproblem av stora mått. Det är dags att lyfta blicken utanför den professionella elitidrottens ramar.

Trots att majoriteten av alla dopningsfall i Sverige upptäcks bland styrketränande motionärer, riktas bara runt 10 procent av alla 3 000 tester mot denna grupp. Vi ser även en oroande trend att även kvinnor börjar synas i statistiken. Därför måste antidopningsarbetet ta ett bredare grepp. Antidopningsarbetet i Sverige sker detta till trots alltjämt inom Riksidrottsförbundet. I dagsläget är det bara Ryssland och Sverige som inte har en oberoende antidopningsverksamhet. Det är dags att på nytt aktualisera frågan om att skapa en fristående nationell antidopningsorganisation (Nado).

Inom ramen för organisationen World Anti-Doping Agency (Wada) har världsanti-dopningskoden, World Anti-Doping Code (WADC), utvecklats, där de idrotter och länder som är anslutna till Wada ska följa koden. Sedan OS i Aten 2004 måste varje deltagande nation skriva under koden för att få delta. Tillkomsten av WADC har lett till att man inom ramen för FN-organet Unesco har enats kring en internationell dopningskonvention. Wadas rapport i december 2016, där det avslöjades att över 1 000 ryska idrottare som tävlat i sommar-OS, vinter-OS eller Paralympics har varit inblandade eller dragit nytta av manipulerade prover, sänder en viktig signal att världsidrotten tar antidopningsarbetet på högsta allvar.

Den statliga utredningen ”Antidopning Sverige – En ny väg för arbetet mot dopning” (SOU 2011:10) föreslog att man ska undersöka möjligheten att bilda en fristående nationell antidopningsorganisation. Detta med ett delat ansvar mellan staten och idrottens centrala organisation. Utredningen kom till många relevanta slutsatser. Två huvudsakliga anledningar till en fristående nationell antidopningsorganisation lyfts fram. En anledning är att det i världsantidopningskoden inte finns något krav på att idrottens antidopningsarbete ska ligga utanför själva idrottsrörelsen. Det kan leda till att exempelvis en elitidrottsutövares misstänkta missbruk inte utreds eller bestraffas. Just detta har enligt utredningen föranlett bildandet av en fristående nationell antidopningsorganisation i Danmark, Norge och en rad andra europeiska länder. Den andra anledningen är att Europarådskonventionen mot dopning inom idrott pekar på att all organiserad idrott omfattas av antidopningskonventionen, vilket inte är fallet med Sverige. En idrott som inte är ansluten till Riksidrottsförbundet omfattas inte av någon statligt understödd antidopningsverksamhet, trots att idrotten verkar under ett internationellt förbund som har undertecknat världsantidopningskoden.

Arbetet mot dopning i samhället bör helt klart lyftas upp på akademisk nivå. Därför är det viktigt att ett oberoende antidopningsinstitut knyts nära den akademiska forskningen samt att man behöver driva ett aktivt upplysningsarbete i samarbete med gym och friskvårdsanläggningar och även koppla det till idrottsundervisningen i skolan.

Idrottsrörelsens frihet och självständighet är viktig. Dess trovärdighet är avgörande för statens tilltro till just dessa ideal. Det är en idrottsrörelse som enligt den genomförda statliga utredningen också önskar att en fri och självständig antidopningsorganisation bildas. Detta ska ske under ett gemensamt ansvarstagande mellan staten och idrottsrörelsen.

Alla idrottsutövare har rätt att tävla och delta i en idrott fri från dopning. Regeringen behöver därför ta initiativ för att skapa en fristående antidopningsenhet, detta i anslutning till ett universitetssjukhus.

Saila Quicklund (M)